

Leslie Laticel

**A makarónis
arcképem**

Leslie L. Laticel: A makarónis arcképm

Leslie L. Laticel
A makarónis arcképem

(Részlet)

(Részlet)

Excalibur Könyvkiadó

Leslie L. Laticel
A makarónis arcképem
2006.
Dilimandzsáró delta

© Leslie L. Laticel
2006.

Ötleteket adott: Agyi Agyimov,
akinek ezért külön hála és köszönet!

Kiadja: az Excalibur Könyvkiadó

A kiadásért felel: a kiadó mindenért felelős felelőse

A borítón látható festményeket
Szűcs István, a magyar zseni alkotta meg

Közeműködött még a könyvborító elkészültében:
a Szilícium Grafika

Műszaki szerkesztő: Savanya Zsolt

ISBN: 978-615-5082-14-6

*Ajánlás:
Ajánlom ezt a könyvet
a nagy rinpócsénak,
Leslie L. Lawrencenek,
aki nélkül ez a paródia-
könyv nem jöhetett volna
létre.*

1. Baráti levél

Hálaadás napjának előestéjén éppen az irodámban ejtőztem. Mint ahogy az előbb említettem, már jócskán elmúlt dél, de én még mindig az ebédem utáni, jól megérdemelt, ámbar kissé elhúzódozó sziesztámat töltöttem.

A lábam az asztalomon pihent a rengeteg irathalom tezején. A bőrfotelem, amelynek háttámláját majdnem vízszintesbe lehetett állítani, pontosan olyan ütemben nyikorogott, mint amilyen ütemben én horkoltam. Egy pillanatban azonban hirtelen felriadtam, mert egy géphang azt mondta szintetizált, mély hangján: uram, levele érkezett.

Nagyot sóhajtottam, mint akitől elveszik a vastüdőt, majd álmatag szemmel a komputerem monitorjára bámultam. Jobb kezem az egérhez vándorolt az asztalon, majd klikkeltem egyet, majd még egyet, és megnyitottam a dokumentumot.

Elvigyorodtam. Ugyanis nagy barátom, a kiváló tudós, Agyi Agyimov írt nekem elektronikus levelet egy távoli országból, ahol éppen tartózkodott. Agyi Agyimovról annyit kell tudni, hogy életét a tudománynak szentelte, és a világot járva, tudományos expedíciókban részt vállalva, azon fáradozott, hogy távoli helyeket, népeket, kultúrákat fedezzen fel. Ezen kívül nagy állatvédő és környezetvédő hírében is állott. De ez még nem minden, ugyanis lelke mélyén igazi filantróp is volt. Ez nem egy csúnya, gyógyíthatatlan betegség latin neve, hanem ennek az áldott jó embernek a lelki hitvallása volt. Agyi Agyimov ugyanis Stanley Steel nevű kiváló barátjával és kollégájával azon dolgozott, hogy az emberiséget mindenféle roppant fontos és hasznos, hétköznapi életünket segítő találmánnyal lássa el, és ezáltal megkönnyítse emberek százmillióinak életét. Egy nagyon titkos, föld alatti laboratóriumban dol-

goztak, egy isten háta mögötti, térképen nem is létező helyen. Találmányaikat leginkább az interneten tették közzé, a www.stanleysteel.freeblog.hu című webhelyen.

- Minipenny! - kiáltottam el ekkor magam aléltan, mert úgy éreztem, jól esne most egy kis kávé. Nem, nem is egy kis kávé, hanem inkább sok. De aztán eszembe ötlött, hogy Minipenny már ebéd után hazament. Miután nagyon jól esett nekem. Nem, valójában én estem neki, de azután ő is úgy gondolta, hogy ma nagyon jól eshetnék neki, ezért nem volt ellenére az egymásnak esésünk.

Minipenny a titkárnőm volt. Noha nem tudott gépírni, sem gyorsírni, inkább csak lassan, ellenben minden más egyéb alkalmassági teszten kiválóan teljesített. Ezért is őt választottam, nem pedig azt a hatvanöt év körüli nénit, aki remekül tudott gépelni és gyorsírni, de más egyébre viszont sajnos már nem lehetett használni. Illetve lehetett volna, de én nem voltam annyira beteg lelkületű férfi, hogy a szegény, idős, már nyugdíjra érett nénivel egész nap csak kávéfőzsek.

Minypenny viszont bevált. Mondhatni, nem csak a pénzét érte meg, de még az előbb említett, bajuszos néni által ellenem indított és el kell hogy ismerjem, sajnos tényleg jogosan megnyert munkaügyi per költségét is többszörösen meg- illetve ledolgozta.

Rendkívül rugalmas, szabadelvű, liberális gondolkodású lány volt, aki gyakran hajlott arra, hogy ne pénzbeli, hanem természetbeli juttatások formájában kapja meg a fizetését. Egy magamfajta magánhekus bizony nem mindig dúskált a földi javakban, hiszen a megbízók is igen gyakran olyan rendszerességgel jöttek, mint sivatagban a záporosó: ritkán és kiszámíthatatlanul. Nekem, aki az ügyfeleim szerint is nagyon megértem a pénzemet, kifizetődő volt egy ilyen pompás titkárnő, aki elfogadta ezt a nem könnyű életet és megelégedett azzal, ami volt. Neki, velem ellentétben, azért szerencsére szinte minden napra jutott valami betevő, és ő láthatóan hihetetlenül élvezte, hogy alattam dolgozhat...

Minipenny! Eszembe jutott tökéletes alakja, hosszú, fekete haja, amit szőkére festett, igéző barna szeme, amit viszont soha nem láthattam, mivel kék kontaktlencsét hordott. Magamnak sem mertem bevallani, hogy menyire tetstett nekem ez a csaj. Felidéztem magamban, hogy legutóbb miben is láttam. Talán valami bőr cucc volt rajta? Hmm, igen, tényleg bőr volt, de a saját bőre, ami eszméletlenül jól állt rajta, pedig csak egy túsarkút vett fel hozzá. De ezt igazából már csak akkor viselte, amikor a ruháit levette. Igen, ma is a szexi kis miniruhája volt rajta, amit idebent az irodában csak ritkán hordott, hiszen folyton egy vállfán tárolta a szekrényemben, hogy hancú... izé, erőnléti edzés közben össze ne gyűrje.

Minipennyt egyébként azért engedtem haza, mert ebéd után is teljesítette egy kívánságomat, úgyhogy muszáj volt később, úgy három vagy négy óra múlva hazaengednem. Minipenny, mint ahogy az eddigiekben is kifejtettem, tényleg mindent megtett azért, hogy én nyugodtan dolgozhassak rajta, úgyhogy kiváló titkárnő volt. Nem is cseréltem volna el egyetlen más titkárnőért sem. Szakmai hiányosságai felett nagyvonalúan elsiklottam, és kiemeltem abbéli képességét, hogy az automatából milyen remek kávé tudott nekem főzni. Bedobta a pénzérmét, aztán miközben megnyomta a gombot, kissé lehajolt, megriszálta a fenekét és hosszú sörényét úgy megrázta, mint egy vad, betörésre váró musztáng. Imádtam nézni kávéfőzés közben! Na, és ahogy szervírozta! Hú, attól mindig teljesen elérzékenyültem. Úgyhogy kávészünet után általában erőnléti edzést kellett tartanom neki, amit viszont újabb kávészünettel kellett kipiennünk. Hát, általában így teltek mindennapjaink, mivel ügyfelek sajnos nem nagyon voltak. Illetve voltak, csak ki tudja, miért, de nem hozzánk jöttek. Pedig a telefont is kihúztuk a falból, amikor erőnléti edzést tartottunk, sőt, az ajtót is bezártuk, mert jobban szerettünk kettjesben edzeni, mint hármásban vagy többesben. Az ilyenkor az ajtón dörömbölő ügyfeleknek sosem felejtettük el kikiabálni, hogy jöjjenek vissza később. Néhányan

vissza is jöttek később, de amikor látták, hogy még mindig erőnléti edzést tartunk, az ajtó pedig emiatt még mindig be van zárva, érthetetlen oknál fogva elkedvtelenedtek, és a konkurens magánnyomozó irodákhoz fordultak. Rengeteget morfondíroztam azon, vajon mitől ilyen türelmetlenek az emberek, de nem tudtam rájönni a válaszra. Minipenny sem tudott. Számba vettem minden lehetőséget, sőt, ő is így tett, aminek én nagyon tudtam örülni. A napi kávészünetek és az erőnléti edzések rendületlenül folytathatók tovább. Szerencsére a legutóbbi megbízatásból befolyó 25 ezer dollár több hónapra megoldotta a rugalmas munkaidőnkéből adódó kevesebb megrendelés okozta problémákat.

Nagyot ásítottam. Kibámultam az ablakon. New York esti fényeiben pompázott. Az irodámból, amelyik úgy százötven méter magasságban kaphatott helyet egy kisebb felhőkarcoló felső szintjeinek egyikén, ez nagyon szépen látszott. A fények még ennyi év után is lenyűgöztek. Agyamba furaodott megint a kávé gondolata. Ám Minipenny nem volt itt, ez továbbra is sajnos tény maradt. Ezért aztán magamnak kellett kávé főznom. Miután kislattyoztam a folyosóra és az automatából kinyertem a kávé, visszavonszoltam magam az irodámba, és miközben feltöltöttem magam a fekete löttyivel, elolvastam Agyi Agyimov remek stílusban megírt, nekem címzett levelét.

Kedves Barátom, Leslie!

Nem tudom, meséltem-e már neked legutóbbi utazásomról? Ha igen, akkor bocs, hogy most miattam még egyszer el kell ezt a levelet olvasnod.

Ha nem, akkor most belevágnék az írásba. Akár hiszed, akár nem, de nemrégiben Dél-Tumor hegyeinek lankás, kietlen, és ezzel együtt nagyon csúnya vidékén jártam harmadmagammal. Hármasban utaztunk két szexi titkárnőmmel. Tudom, most azt kérde,

hogy minek valakinek két titkárnő, de erre csak azt tudom mondani, hogy semmi közöd hozzá. Két egyforma kvalitású jelentkező volt a meghirdetett álláshelyre, így nem tudtam közülük választani. Röviden ennyi! Tudom, te velem ellentétben biztosan soha nem kerülnél ilyen döntéskényszert igénylő helyzetbe, vagy ha igen, akkor is minden bizonnyal kemény férfi módjára hatékonyan döntenél. Én is döntöttem! Kétszer is, (először csak külön-külön döntöttem velük, mert tudod, konzervatív vagyok kissé, és nehezen oldódom nagyobb hölgytársaságban), de mindkét titkárnő annyira jó volt, hogy úgy döntöttem, nem döntök egyedül. Döntöttem! Velük fogok dönteni! Illetve, mindkettőt felvettem. Ez remek döntés volt, több okból is. De erről majd később.

Előtte azonban jöjjön egy különleges tudósítás erről a parányi kis szigetről, ami az Indiai-óceánban található, Grönland és Peru között, mindjárt a Langer-Hans szigetek tőszomszédságában, a hideg égővi Fridzsi-szigetek után egy fél parasztköpésnyire, ahol fenséges homokpadjaival emelkedik ki az óceánból.

Utazásom idején éppen véres polgárháború tombolt errefelé. A felbőszült lakosság betört a helyi börtönökbe, és minden rácsot, cellaajtót és kínzópadot elrabolt. Majd ezekkel az értéktárgyakkal kereskedtek. Sokat exportáltak az amerikai fogolytáborokba is, cserébe kólát és baseball videókat hoztak.

A magammal vitt, felbecsülhetetlen értéket képviselő Shower Norbert kazikkal megkentem egy helyi nyomkövetőt, hogy vállalja el kalauzolásomat a titkos nép földjére. Erről a népről még ő sem hallott. Ez nem is volt csoda, hiszen süket volt szegény. De bökdöséssel, hajhúzással és taszigálással meg tudtam magam értetni vele annak ellenére, hogy vak is volt a nyomorult. Da az orra kiválóan bizonyult! Egyszer például azonnal kiszagolta, hogy a Hilton előtere helyett egy sertéstelep fölött egyensúlyozunk, úgy 400 méteres magasságban, valami régi és életveszélyes kötélhídon.

Szóval, hogy egyik szavamat a másikba ne öltsem, vezetőmmel mindjárt másnap neki is vágunk az útnak. Ő ment elől a világtalan kutyája után. Nagyon ritka kutyafajtát ismerhettünk meg ebében. Egy védett ritkaság, a fitt bull egyede vezetett minket a titkos nép keresésére indított mini-expedícióban. Mondanom sem kell, hogy vakon követtük.

A fitt bull két, még ritkább magyar fajta keresztezéséből alakult ki: a fincsi pincsit (kínai desszert eb), valamint a hungarikumnak számító kókler spánielt használták fel a nemesítéskor tenyésztőik. (Egyes, meg nem erősített hírek szerint, nápolyi masztit is keverték bele, de ez persze nem bizonyított.) Egy Budapesten diplomázó dél-tumori fogorvos hozott először magával ilyen kutyákat szülőföldjére, hogy segítsen a gazdaság fellendítésében (a túristákat messzi földről idevonzó kutyaviadatok voltak leginkább ilyenek) és a szökött rabszolgák felkutatásában. Az így kialakult fitt-bull kutyafajta pedig, mint ahogy neve is sejteti, nagyon egészséges lett, és mellé még bull is volt. Hát igen, nem az eszéről híres ez a fajta, de kit érdekel, ha meg tud minket védeni szinte bárkitől.

De hadd térjek végre vissza történetem fő vezérfonalához. Már egy hete jártuk az erdőt, de nem akadtunk semmilyen nyomra sem. Igaz, többször találoztunk egy vízóra-leolvasóval, aki szintén a titkos népet kereste, pontosabban annak is a nagyon titkos vízóra-aknáját, de eddig hiába...

Nem, egyáltalán nem irigyeltük szegényt.

A nyomot egészen hirtelen, szinte váratlanul találtuk meg egy hatalmas tanga formájában.

„Tanga nyika” – ismételték többször is sajátos nyelvkön a benszülöttek, amiből semmit sem értettünk, hiszen nem beszéltük egymás nyelvét. Bármennyire is meglepő volt, de hatalmas gallyakból fonták ezt a tangát. – Kegyetlenül kényelmetlen lehet! – gondoltuk szinte egyszerre. (Ekkor már csak egyedül voltam ve-

zetőmmel, ugyanis titkárnöimet mindjárt a repülőtéren meg akarták venni helyi kereskedők. Velem ellentétben, ők ellenálltak a pénz csábításának és ingyen velük mentek. Na jó, ez hazugság, de azt mégsem írhatom neked, a neves emberbarátnak, hogy elkótyavetyéltem őket. Nyugodj meg, barátom, szép pénzt kaptam értük.)

Na, tehát ott volt az első bizonyíték a kezünkben. Igen, csak együtt tudtuk cipelni a tangát, mert akkora volt. Mindjárt adódik a következő kérdés: Ki hordhat ekkora bugyit? Vezetőm hosszú magyarázásba kezdett a bugyit illetően egy ritka dialektust használva. Lassan ment a fordítás, és mire rendszert találtam a szövegben, addigra kiköpte a cigányútra ment csótányt. Nagyon jól tette, mert hosszan harákkolt és öklendezett tőle, és féltő volt, hogy hamarosan meghal. A vak kutyája és én is idegesen figyeltük, vajon túléli-e vagy sem ezt a szörnyűséget.

Túlélte! De azért közben ő is rájött, hogy nem a csótány a torok igazi kéményseprője.

Mentünk, mendegéltünk, de közben annyira belemerültünk gondolatainkba, hogy nem vettük észre, hogy véletlenül felfedeztünk egy hatalmas piramist az őserdőben. Milyen szerencse is, hogy nem a föld alatt volt ez a piramis, mert ha ott lett volna, akkor biztos, hogy soha az életben nem tudtuk volna felfedezni! (Talán csak te lettél volna erre képes, kedves barátom. Ugye-ugye, érted, hogy mire célozgatok ezzel?)

Egy biztos, ez idáig itt még kutató nem járt! Bár a négysávos autóút gyanús volt egy picit, de nem tudtam rájönni, hogy miért. Érzéseimről azonnal tájékoztattam hozzátartozóimat egy helyi internet-café szolgáltatását használva.

Pont jókor érkeztünk. A titkos nép rendben itt volt a helyén, mintha már évek óta csak azt várták volna, hogy felfedezzük őket. Megérkezésünkkor azonnal egy nagyon szép, tradicionális, vidéki

kisvárosokra jellemző, exportból behozott, kultúrficam jellegű népszokásnak lehettünk szem-, fül- és orr-tanúi. Eme jeles ünnep az első éjszaka jogáról szólt.

Tudod, amikor az első estén eldől, hogy ki hol alszik. A kan a pén! Na de itt ez sokkal bonyolultabb szertartás volt.

A titkos nép neve a saját nyelvén így hangzott: % +&#. Ez valahogy úgy fordítható szabadon: a nép, amely titkos. Mint kiderült, a ceremóniát megelőzően már ismerték egymást a fiatalok. (Igen, fényképről, ami nem is őket ábrázolta). E tény azonban megkérdőjelezte az egész mítoszt, hogy vajon lehet-e valójában és igazából is titkos egy nép, amelynek a tagjai ismerik egymást?

- Na, ezekből soha nem lesz férj és feleség, legalább is nem egymással - gondoltam elhamarkodottan. Mint ahogy megtudtam, errefelé mindig vadidegeneket adnak össze, akik még csak véletlenül sem rokonai egymásnak. Minél vadabbak annál jobb. (Meséltek nekünk egy esetről, amikor olyan vad volt a menyasszony, hogy csak többszöri holland bálabontással lehetett megnyugtatni, mert így kedvére kipótcselekedhette magát. Tudom, hogy még nincs ilyen szó, de nem tudnád esetleg elintézni, hogy legyen?)

A kiválasztott ifjú pár-jelöltek első feladata az volt, hogy termékenységet kértek kapcsolatukra a nagy Mell Gibbon ősi istenségtől. A varázsló ezt megelőzően porbafingásból, véraláfutásból és műholdfelvételekből megjósolta, hogy milyen idő volt tegnap. Ezután minden résztvevő megjelölte a nagy szent Gibbon szobrot vizeletével a Vizeletes Úr vezényletével, akit itt nagyon tisztelnek. Látszik rajtuk a közösségben rejlő összetartó erő. Hiszen ki bírna megmaradni ilyen tömény ammónia szagban összetartó erő nélkül?

Lassan besötétedett. Egy hatalmas tűz mellett a nagy varázsló úttörő dalokat tanított az összegyűlteknek, méghozzá magyarul! Teljesen megdöbbentem! A

fickó a tehetségét a csillebérci rajtiskár képzőben csiszolta évtizedekkel ezelőtt. Eszembe jutott az a közhely, hogy bizony, milyen kicsi is a világ! Nem csak énekelt, de még beszélt is egy cseppet magyarul, és némi tüzesvízért cserében bármit kérdezhettem tőle. Igazán sajnáltam, hogy ő meg sajnos semmire sem tudott már válaszolni, mert eldőlt, mint egy kivágott fa. Igen, lehet, hogy tényleg csak a mélyinterjú végén kellett volna odaadnom neki a tüzesvizet, de most már mindegy...

Érdekes megfigyelést tettem: Tradicionális öltözködésről nem beszélhetünk a titkos nép esetében, ugyanis teljesen ruhátlanul élnek mindennapjaikat, mert gatyarohasztó meleg van itt errefelé. Mivel senki nem akar rohadt gatyában élni, ezért aztán nem kockáztatnak, inkább minden ruhadarabot levesznek, nehogy valami csúnya betegség megtizedelje őket. El lehet hát képzelni a ritka érdekes látványt, ahogyan anyaszült meztelenül ugrándoznak a tűz fényében. Lóbálnak, ráznak, lötyögtetnek és csapkolódnak körbe-körbe, néha teljesen belehevülten. Főleg a férfiak. Engem is többször hátbavágtak, pedig hátra tett kézzel táncolt mindenki.

Még a nők is! Az idősebbek néha elestek a lelógó mellükben, de senki nem nevetett rajtuk, csak én. A bennszülöttek elmagyarázták, hogy az ilyesfajta kis baleseteket úgy kell jelképesen megbosszulni, hogy a mellettünk táncoló nőket a kezünk használata nélkül, himbálódzó testrészünkkel finoman fültövön kell legyinteni. A bennszülötteknek ez minden probléma nélkül sikerült. Biztos voltam benne, hogy azért, mert ők már kicsi gyerekkoruk óta szinte naponta himbáltak, úgyhogy a rengeteg himbálás és a gravitáció hatására egészen messzire is tudtak himbálni. Nekem komoly kisebbrendűségi érzésem kezdett kialakulni, mert még a legalacsonyabb bennszülött asszonyt sem tudtam fültövön himbálni. Már-már nevetség tárgya lettem, de ekkor mentő ötletem támadt. Úgyesen elgáncsoltam

a mellettem röhögő bennszülött asszonyt, aki a földre tottyant. Rövid földharc után már minden további nélkül fültövön tudtam himbálni.

Hatalmas sikert arattam, mert a helyiek szerették a tréfát, és mulattata őket, hogy a Lefűrészelt Orrmányú Fehér Ember (máig sem értem, hogy miért pont így neveztek el engem), mennyire meg tudta nevetetni őket.

De ez még mind semmi nem volt! Éjfélkor jött ugyanis a csillagszóró tánc. Invitáltak, hogy legyek az első, aki táncolni kezd. De jó érzékkel átengedtem a megtiszteltetést vezetőmnek, a vak és süket Nyamvadt Khakinak, akinek már úgymint minden mindegy volt. De első táncos ő sem akart lenni. Hörögve tiltakozott, ugyanis most az is kiderült, hogy nem csak vak és süket a szegény fickó, hanem időnként beszélni sem tud, mert egy háztartási balesetben a felesége véletlenül kivágta a nyelvét, amikor Nyamvadt Khaki elette előle a kaját.

Ám mivel én lemondtam a javára, ezt úgy vették a helyiek, hogy ez az errefelé nagyon tisztelt vendég (vég)akarata, és bárhogy is ordított, fogták és jól megtáncoltatták szegény Nyamvadt Khakit. Az első táncost itt ősi szokás szerint bokafogásra kényszerítik, majd hozzák a meggyújtott csillagszórót és a fenekébe dugják.

A táncosnak egy feladata marad ezután. Szorítani a csillagszórót, hogy minél tovább bent maradjon, de közben Bethoven IX. szinfóniáját kell elszolmizálnia, visszafelé, két kereszt előjegyzéssel, ami ilyen körülmények között egy profi énektanárnak sem lenne könnyű. Ha teljesíti, akkor automatikusan tovább jut a másnapi elődöntőbe, ahol a feladat ugyanez lesz, csak éppen kissé nehezítve, vagyis immár fáklyával kivitelezve. Aztán, ha sikerül, akkor jöhet a finálé, ahol a boci-boci tarka a feladvány egy kínai munkásmozgalmi dallamra, de hogy ne legyen annyira egyszerű, közben rétorománul el is kell mutogatni a darabot.

Pontban éjfélkor valami hátborzongató, kísérteties dolog történt! Ha hiszed, ha nem, de vendéglátóim megidéztek a szellemvilágot. Különleges hallucinogén anyagot használtak. Egy ritka növényből, a kapcából főztek teát, majd ezt szagolgatták mindaddig, amíg valaki el nem kiáltja magát:

- Látom Szándokán elvtársat! Boáááá!

Erre kórusban azt kiáltják a többiek:

- Boáááá!

Igy danolásztak reggelig. Mindeközben a vének tanácsa eldöntötte, hogy melyikőjük élhet az első éjszaka jogával és fekhetsz le a vőlegénnyel. Nem, ez nem homoszexualitás, ez a fogamzásgátlás legősibb módszere! Indokolt esetben viszont ki lehet váltani a feladatot a menyasszonnyal, ami viszont a törzs fennmaradását segíti elő, ami viszont roppant kívánatos. Legalább az legyen az, ha már a menyasszony nem mindig ilyen, igaz?

Reggel veszi kezdetét a leghosszabb ceremónia. Bekötött szemű majmot vezetnek az emelvényre, majd valaki jól belefúj a fenekébe. Ezt addig folytatja, amíg a lufi módjára felfúvódó, levegővel teli majom már csak annyit tud mondani, hogy:

„Makaki!”

Na, ekkor kell résen lenni, s a majom részét befogni, mert aki felé fordítják, az nem megy férjhez aznap este. Nagyon precíz mozdulatsor veszi kezdetét. A varázsló bal lábával nagyot toppant, és a földre köpi a reggelijét, majd megismétli ugyanazt a cselekvést ugyanazzal a bal lábával és ugyanazzal a reggelivel. Az első sorban állókat denevérvizelettel locsolják fel, mert állítólag az tetszik az isteneknek. Nem tudom, tényleg így van-e, de az holtbiztos, hogy ha tényleg látják, hogy ezek a természeti népek mit művelnek itt, akkor jót röhögnek rajtuk.

A varázsló egyszer csak, minden átmenet és mindenfajta látható indok nélkül odalép a vőlegénynek. Ez nagyon fáj! Sőt, még nézni is kellemetlen! A vőlegény nem mer kiabálni, mert akkor a szájába is juthat a meztelencsigából, amivel az arcát díszítik, s könnyen félrenyelhet kiabálás közben. A száját valahogy azonban mégiscsak ki kell néha nyitnia, ugyanis folyamatosan nem kap levegőt az orrába dugott parafa dugótól, ami errefelé szintén valamilyen fontos termékenységi szimbólum.

Mindeközben a menyasszony a végét járja. A végén jár a vőlegényének... Ez a tánc erősíti a házassági köteleket, elmélyíti a szerelmet és nem utolsó sorban, nagyon jó poén a nézőknek. (Én is rekedtre röhögtem magam, miközben jegyzetelni próbáltam.)

Egy nagyon gyors mozdulatsorral fejeződik be a ceremónia. Két segítő (két nagyon erős, és lehetőség szerint debil egyén) megpróbál expandert csinálni az ifjú pár szájából, de csak jószándékból, hogy kellően kitágulva, könnyedén be tudják kapni a töltött kókuszdiót. (A töltelék receptjét nem voltak hajlandók elárulni. Amikor még egy üstben rotyogott, ki akartam figyelni, vajon mi lehet az, de nem láttam jól a legyektől és a zöldesfehér penésztől, ami a tetején úszott, hogy mi a fene lehet az.)

Amikor bennt van a kókuszdió, összekötözik a szerelmeseket (akiknek az ősi hiedelem szerint ilyenkor csak a szerelmeskedésen jár az eszük... na persze!), majd legurítják őket egy közeli hegyoldalon, aminek aljában éppen Ettemboró Dávid forgat, és a bokrok mögé rejtőzve, röhögve figyelik, hogy milyen a hatás. Ottjártunkkor a ceremóniába a legurítás előtt hiba csúszott. Valaki eltüsszentette magát (és mivel ez rossz előjelnek számít), ezért az egész szertartást a varázsló odalépésétől meg kellett ismételnünk az egybegyűltek bánatára, hiszen a poén csak egyszer poén. Hát még

a résztvevőknek, akiknek most a nyelvtani alapfogalmakhoz is közük lett, mivel szenvedő alanyokká válnak.

A hatalmas tanga rejtélye is megoldódott. Rám adták, majd meglocsolták tengervízzel, így pillanatok alatt nagyon passzentes lett, még kicsit vágott is hónaljban. A többit egyelőre ne is kérdezd! Legyen elég annyi, hogy sikerült elmenekülnöm, így az aznap esti sóműsorhoz nagy örömömre mást kellett találniuk, illetve feltálniuk.

Üdvözlettel, barátod:
Agyi Agyimov

Éppen mosolyogva piszkálgattam az orromat, amikor váratlanul kopogtattak az ajtómon.

Meglepődtem!

- Vajon ki lehet az, ilyenkor, hálaadás ünnepe előtt, éppen a nagy nap előestéjén? - kérdeztem magamban, de teljesen feleslegesen, mert egy gyönyörű nő lépett be az ajtón.

Annyira gyönyörű volt, hogy meglepetésemben felálltam. Aztán meg hirtelen leültem!

- Ne nyúljon semmihez! - mondta a nő, mintha éppen bármihez is akartam volna nyúlni ebben az emelkedett pillanatban.

A gyönyörű nő ebben a pillanatban egy fél méter hosszú női pisztolyt húzott elő a retiküljéből, és egyenesen a mellkasomnak szegezte.